

CREACIÓ

La guitarra elèctrica dels Reis

Jordi Roca i Tubau

Tot i que aquest any la cavalcada del Reis no va ser massa lluída -falta de creativitat-, la aflluència de petits i grans ompli de gom a gom les voreres i les cruïlles al llarg del recorregut. La previsió de pluja anunciada tant per l'home del temps com pel baròmetre del frare, afortunadament, quedà en un no res.

Costa d'explicar com, al marge dels temps tant canvians, continuem donant-nos cita, sense reserves, a la fantàstica il·lusió de la nit de Reis. Nit plena de complicitats i il·lusions enceses tant en els ulls dels infants, com en els de la gent gran. Complicitats que, començades amb el redactat de les cartes als Reis, cartes plenes de peticions i il·lusions sens fi, cartes que després de llargues cues son entregades a mà a l'Ambaixador Reial. Peticions que nens i nenes estan més que segurs que els Reis acceptaran sense reserves, perquè al llarg de l'any s'han portat bé. De ben segur que, un any més, seran generosos. No obstant això, el carbó en més d'un lloc hi seguirà sent present tot i que, desinteressadament, els últims dies, xics i grans ens hàgim portat bé. Els munts de paquets de tots colors i mesures que, perfectament nominats, passaven per davant nostre ho evidenciaven. Guifré, Eli, Jordi, Serena, Nina..., i molts i molts d'altres. No pot fallar perquè, en la nostra societat, mai falla.

Tot i que fa molts anys que la meva companya i jo pentinem cabells blanc, aquesta nit, per unes hores, ens hem mirat la cavalcada amb ulls d'infant. Per res del món deixariem d'ésser espectadors de la màgia que envolta la cavalcada dels Reis Mags muntats en fantasioses carrosses. Reis que passant vora nostre, entre pluja ce caramels i tocs de fanfàrries continuaran mantenint-nos viva la fantasia; tota vegada que sense ella ens seria molt difícil encomanar-la als infants.

De retorn a casa, enfredorits com és de rigor per l'època de l'any, tot i portar roba d'abric adequada, he de confessar que si bé tenia les mans i els peus gelats, tant els llums del carrer com l'ambient m'encomanaven una pau diferent de la pau interessada. I és que tot i saber qui son els Reis l'encanteri restava viu dintre meu. I és que sense creure en la imaginació, no ho dubteu, no ens seria possible transmetre els valors i les essències de les nostres tradicions a a les noves generacions. Altra cosa no te sentit.

Una vegada a casa, quan la son pogué més que nosaltres, abans de ficar-nos al llit, miràrem per la finestra, per si vèiem la fulgurant estrella en l'infint. I sense quasi

dir-nos res, per que res ens calia dir, ens vàrem ficar al llit. Morfeu ens esperava per vetllar el son reparador de les emocions del dia.

De sobte, tot i estar profundament adormit, vaig veure com sense ni obrir la finestra, Melcior, Gaspar i Baltasar, muntats en Harley Davidson, penetraven, amb un soroll estrepitós dins la cambra i passadís enllà, tot baixant per les escales, pararen atenció al 'poster' que, estratègicament col·locat, llegeixo cada matí: "*Que la prudència no ens faci traïdors*". I conti-

nuant escales avall arribaren al menjador. Una vegada allí, -obviant la meua presència-, de les inesgotables caixes que portaven darrera les impressionants motos van extraure els paquets perfectament nominats i, com per art d'encantament, sortiren pel mateix lloc que havien entrat deixant rere seu musicalitats d'encant. No em pregunteu com i de quina manera vaig, tornar al llit. Sols recordo que el radio-rellotge em despertà a l'hora convinguda. No plovia. El cel estava serè. Com cada dia de festa, ignorants del que ens esperava al menjador, ens quedarem una estona més al llit. En baixar al menjador, oh Déu! Quina sorpresa! El somni s'havia fet realitat. Els Reis havien passat i a la casa hi flotaven fantasia, pau i lligams que van molt més enllà de la família i l'amistat.

A mig matí, nerviosament sonà el timbre. Era el Guifré que, sense quasi ni dir bon dia, com una exhalació es plantà al menjador i davant d'aquell paquet més gran que ell exclamà: Oh, que gran! És per a mi! I amb uns ulls que li brillaven com fars i amb el cor bategant-li descompassadament, les menudes mans estriparen el paper que, altres mans més madures que les seves tan amorosament embolicaren.

Una altra guitarra! Exclamà.

I és que els Reis en un altra casa li havien deixat una guitarra clàssica perquè aprengué a tocar-la a l'aula de música. Mes aquella era elèctrica i a més portava un micro. No hi havia prou mans ni prou ulls per llegir les instruccions. Calia posar-li les piles, tensar les cordes i fer-la sonar. I tant que va sonar! Posant el peu dret sobre un tamboret, tot polsant les cordes els hi arrancà els primers acords i amb estil Elvis Presley, apropant-se al micro cantà: *Tot el camp és un clam...*

Sense obviar els euros de xocolata i demés llaminadures com un veritable cantant de Rok

seguí demostrant-nos les seves dots de 'roquero'. No hi ha cap dubte. Serà cantant.

Tots quedarem bocabadats en veure com a la seva tendra edat es sabia, i sense desafinar, l'himne del Barça. Als Reis no se'ls ha d'explicar res. Saben, més bé que nosaltres, on i quines joguines han de deixar per a cada infant. No en tinc cap dubte: aquesta dualitat de guitarres pot molt ben ser premonitòria. Qui ho sap? El temps ho dirà.

Cada vegada que prop meu passa una Harley Davidson em recordo del somni de la nit de Reis. Somni que em fa pensar que a la gent gran, de tot el món, vulguem o no, any rere any, els Reis porten per a tothom: or, encens i mirra. I si bé als nostres nens i nenes els deixen, a mans plenes, de tot, per què son tan gasius amb tants i tants milions d'infants de la resta del món?

CREACIÓ

Petxina

Jorgina Busquets

Massa tardes que es van fondre en l'ombra d'aquella sola.

Sobre la sorra humida, una petxina encastada a la platja.

El mar abraonant-se inexorable sobre la costa.

Una figura se m'apropa.

Set.

Por.

Fred.

Escric a l'aire mots esteris.

El desconegut ve cap a mi.

Mentre s'acosta

és la paret on hi projecto les diapositives dels meus somnis.

Passa de llarg.

Airejar les crostes del passat.

I treure'ls la sal.

Vent.

I jo també sóc petxina encastada a la platja.